

δμως σὲ ἄλλα χέρια αὐτὰ τὰ ζωηρὰ καὶ γερὰ τραγούδια θὰ εἶχανε δημιουργήσει ἕνα ποίημα ἀληθινὰ ἔθνικο. Γιατὶ πάντα μᾶς ἀφήνουν νὰ νοιώσουμε πῶς μὲ τὸν ὑμνημένον ἥρωα, χαλαστή τῶν θερίων καὶ τῶν ληστῶν συμβολίζουνε τὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάπαυστο ἀγῶνα τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τῶν μουσουλμάνων.

P. E. PAVOLINI

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Μ. ΜΥΡΑΤ

Μὲ τὸ ξακουσμένο ἔργο τοῦ Ροστάν ἢ νεσελληνική σκηνὴ ἀπόχτησε τὸν καλλιτέχνη της. Τὸ Μήτσο Μυράτ. Ο Θωμᾶς Οἰκονόμου εἶναι «δάσκαλος», κ' ἔτσι δὲ λογαριάζεται, εἶναι «ἐκτός συναγωνισμοῦ». Καὶ μένει μόνος, γιὰ τὴν ὄρα, ὁ Μυράτ.

Εἶδες τὸν Κοκλὲν στὸ ρόλο τοῦ Συρανό; Ξέχασέ τονε. Ἄφισε καταμέρος καὶ τὴ γκρίνια τοῦ Ρωμιοῦ, νὰ μὴν τοῦ ἀρέσει τίποτε, νὰ βρῖσκει ξυνὸ καὶ τὸ πιὸ γλυκὸ κρασί, ἅμα τοῦ προσφέρνεται σὲ δικό του ποτήρι, σὲ ποτήρι κατασκευασμένο στὸν τόπο του καὶ ἀπὸ συντοπίτη του τεχνίτη — ἄφισε καταμέρος καὶ τὴν ἄλλη δὲ ἀρρώστεια μας, νὰν τάρνιούμαστε δλα γιὰ νὰ φαινόμεστε ἐμεῖς τάχα πῶς κάτι εἴμαστε, νὰν τὰ βρῖσκουμε δλα ἀτεχνα, γιὰ νὰ δείχνουμε τάχατες πῶς κατέχουμε ἐμεῖς τὰ μυστικά της Τέχνης, — μὲ λίγα λόγια νὰ, πάψε ἐπιτέλους νᾶσαι Ρωμιὸς καὶ γίνου γιὰ μιὰ στιγμή **ἄνθρωπος** καὶ ὕστερα ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Μυράτ στὸ Συρανό.

Πάρτε με γιὰ χυδαῖο καὶ ἀμόρφωτο χωριάτη, μὰ δὲ θὰ πάψω νὰν τὸ φωνάζω πῶς ἀπὸ τὴ βραδιά ποὺ εἶδα τὸ Μυράτ Συρανὸ περηφανεύομαι σὰ Ρωμιός... καὶ σὰν ἄντρας. Δυὸ γυναῖκες μεσουρανοῦνε σήμερα στὸ θεατρικὸ μας οὐρανό. Διάβολε! Χρειαζότανε κ' ἕνας ἄντρας πλάι τους — καὶ βρέθηκε.

ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Ἐνα παιδάκι τετραπέρατο, ἕνας τσαχπινάκος, ὁ Γιώργος Παπᾶς, ἐννιά χρονῶνε βερζεβούλης, σκάρωσε ἕνα δραματάκι ἥρωϊκὸ — καὶ κάπως κωμικὸ, — τὸ «Μεσολόγγι» καὶ τὸ παράστησε μ' ἄλλα παιδάκια συνομιληκὰ του ἕνα δειλινὸ στὸ θέατρο Κυβέλης.

Γράψανε οἱ φημερίδες σωρὸ πράματα, ἔξυπνα καὶ κουτά, γι' αὐτὴ τὴν παράσταση, χωρατέψανε, σοδαρευτήκανε, κοροιδέψανε, μὰ κείνο ποῦ πρεπε νὰ δοῦνε καὶ νὰ ποῦνε, δὲν τὸ εἶδανε καὶ δὲν τὸ εἶπανε. Πῶς τὸ δραματάκι τοῦ Παπαδάκου ἔχει ἕνα χάρισμα μεγάλο, ζηλευτό, ποῦ θὰν τὸ λαχταροῦσε κ' ἕνας Παντελίδειος καὶ Ἀβερῶφειος συγγραφέας — καὶ τὸ χάρισμά του εἶναι ἡ **λογικὴ σειρά** ποῦ κρύβεται κάτου ἀπὸ τὸν παιδιάτικο διάλογό του καὶ ἀπὸ τὶς κωμικοτραγικὲς σκηνές του.

Καὶ γιὰ νὰ ὑπάρχει λογικὴ σειρά, ἀπόδειξη τρανὴ πῶς κανένας μεγάλος δὲν ἔβαλε τὸ χέρι του σ' αὐτὸ τὸ παιδιάτικο διαβολούργημα.

Τὰ ἴδια μποροῦνε νὰ εἰπωθοῦνε καὶ γιὰ τὴν κωμωδία «Ὁ Συνταγματάρχης» ποῦ τὴν ἔγραψε ὁ κ. Ἀλέξαντρος, ὁ ἑφταχρονίτης γιὸς τῆς κ. Κυβέλης.

Ὁ «Συνταγματάρχης» παραστάθηκε τὸ ἴδιο δειλινό, ὕστερ' ἀπὸ τὸ «Μεσολόγγι». Τὸ «Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδερφῆς» τοῦ κ. Κ. Μιχαλόπουλου παραστάθηκε ἄλλο βράδι στὸ «Ἀθήναιο».

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (*)

Η ΚΕΡΑ

Κοίταξε Ἀσήμω ποῖός χτυπάει στὸ παραθύρι ;
(Ἄλλη δούλα ἔρχεται στὸ παράθυρο τάνοι-
γει καὶ μιλεῖ μέναν ἀπόξω).

Η ΑΣΗΜΩ (ἀπὸ τὸ παράθυρο)

Κερά μου λέει καὶ ἀφτὸς γιὰ ἕν' ἄλλο ἀγόρι.

Η ΚΕΡΑ

Τίνος ;

Η ΑΣΗΜΩ

Τοῦ χτίστη τοῦ χωριοῦ.

Η ΚΕΡΑ

Δὸς μου ἀπὸ καὶ τὴ λάσπη.
(Ἡ Ἀσήμω φέρνει μιὰ πλαδένα μὲ λάσπη. Ἡ Κε-
ρὰ ἀγκιζοντας τὴ λάσπη μὲ τὰ δάχτυλά
της σὰ νὰ τὴν ἐζύμονε).

Νὰ κάνει τὸ,τι κάνω τόρα.

Η ΑΣΗΜΩ (δυνατὰ στὸ παράθυρο)

Κι ἀφτὸς χτίστης !

(τὸ κλεῖ καὶ ξανάρχεται στὴ θέση της).

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ (μαζὶ ὅλες)

Ἀφέντισα καμαρωμένη κ' ἠλιογεννημένη
τὸν ἥλιο ποῦ ἔχεις πρόσωπο καὶ τὸ Φεγκάρι ἀστήθι

(*) Κοίταξε ἀριθ. 480, 481 483, 484 καὶ 485.